

Ročník 28

Číslo 3

26. 2. 2023

Jestli svému bratru, na kterého se kvůli něčemu hněváš, neodpustíš viny, pak se modlíš a postíš úplně zbytečně - Bůh tě nepřijme.

Drazí přátelé!

Prožíváme docela turbulentní období a není týdne, kdy by nás nepřekvapily různé zvěsti, které jsou většinou negativní. Neustále jsme svědky ztráty nevinných lidských životů, zdali je to nekonečná válka anebo přírodní katastrofy. K tomu prožíváme také osobní problémy. Řešíme neustálé zdražování, pokles životního standardu, anebo jakousi nestálost života, vztahy, které jsou na bodu mrazu. Možná se také ptáme, jak se Bůh vůbec na to může dívat? Proč nezasáhne? Mohli bychom o tom docela dlouho přemýšlet, a jsem přesvědčený, že žádná odpověď by nás celkem neuspokojila. Chci spíš využít prostor, který nám nabízí postní doba, a podívat se na věci z druhé strany. Tyto poslední dny docela často zaznívá myšlenka synody a synodálnosti. Nás se to dotklo v minulosti přes pár synodálních skupinek a několik setkání. Možná jsme zaznamenali také evropské setkání v Praze. Mluvilo se o mnohých tématech a problémech. Mnohé problémy jsou i našimi problémy a dotýkají se nás osobně v té základní buňce, kterou je farní společenství. Je spousta věcí, které nám vadí, a chtěli bychom změnu, a určitě větší flexibilitu či otevřenost. Přeji si to i já osobně a chtěl bych, aby se mnohé změnilo. Kladu si pořad víc a víc jednu důležitou otázku. Co od nás chce Ježíš? Jak by to chtěl on sám? A tu, drazí moji, je klíč ke všemu. Dostáváme možnost dnů velkého půstu, které budou vrcholit velikonočním slavením. Proto bych rád využil tyto dny na aspoň maličkou změnu mého srdce. Hodně si uvědomuji, že máme své plány a očekávání, a toužíme po novém a lepším, ale svět, církev, město, farnost se nezmění, pokud nezačneme osobní změnou.

V těchto dnech jsem se našel a s osobním

nasazením jsem začal jednu důležitou činnost a přeji si, abych vytrval. Zjistil jsem totiž, že mám kolem sebe hromadu nepotřebných krámů. Třeba oblečení, které už nikdy nebudu nosit, anebo staré CD, která jsou zbytečná a podobně... Zaplňovalo to můj životní prostor a ukládal se v tom prach. Tak jsem začal věci třídit, separovat a dávat tam, kde se ještě mohou využít pro dobro jiných. Cítil jsem uvolnění a svobodu, zbavit se nepotřebného, dát prostor něčemu novému, anebo prostě jenom nechat volné místo. Toto je pro nás všechny úžasná inspirace v duchovním smyslu. Za pomoci milosti Boží udělat v sobě pořádek a zbavit se toho, co zmenšuje prostor v mém životě. Čím víc bude prostoru v mém srdci, tím víc tam najde místo Bůh a ti, které miluji. Proto se ptám: „Pane, jakého mě chceš mít, co mám změnit, čeho se mám zbavit?“ Je to náročná cesta, někdy nemáme chuť a sílu, ale když člověk odstraní to nepotřebné a pocítí osvobozující lásku Boha, tak v tom momentě vidí věci v úplně jiném světle a začne být tvořivý a radostný. Potřebujeme víc jako jindy tvořivé a radostné společenství, otevřené pro každého a pro Ducha inovace. Nenabízím žádný konkrétní program nebo

recept. Každý z nás ať si najde to, co je pro něho šité na míru. Jedno je však důležité, a to nemáchnout nad tím rukou a říct si, že nějak bylo a nějak bude. Lhostejnost a nezájem zabíjí. Potom nemáme právo kritizovat a být nespokojení, když jsme se nijak nesnažili věci změnit a dělat líp. Přeji vám požehnané postní dny a těším se na společné setkávání, a také osobní vítězství. Prosím, modlete se za naše katechumeny, aby Bůh pro ně otevřel pramen života a oni mohli pocítit skutečné přijetí a radost.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Postní modlitební setkání pro rok 2023 nad čteními z Vigilie (převzato z farnosti Vodňany - P. Josef Prokeš)

Milí farníci, představujeme vám aktivitu pro postní dobu, při které je cílem setkávání ve skupinkách čítajících 5-10 lidí, a to buď v rodině nebo v malém společenství, a v modlitbě rozjímat nad třemi vybranými texty z Vigilie. Setkání začneme znamením kříže a úvodní modlitbou, která je pro všechna setkání stejná:

Dobry Boze, děkujeme ti za chvíli společné modlitby. Prosíme tě, veď toto naše malé společenství, abychom společně naslouchali tvému Slovu a také sobě navzájem. Dej nám pozornost k radostem i k bolestem nás, kteří jsme zde shromážděni, ale také našeho okolí. Vše, co vidíme kolem sebe v našem životním prostředí, chceme přinášet před tvoji tvář. A pro celý náš kraj chceme vyprošovat tvé požehnání.

Přečtěme si pozorně krátký úryvek

1.setkání: úryvek z první knihy Mojžíšovy (Gn 1,26 -2,2):

Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jako obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu. Bůh jim požehnal slovy: „Plodte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji! Vládněte nad rybami moře, nad ptactvem nebe i nade všemi živočichy, kteří se pohybují po zemi.“ (...) A stalo se tak. Bůh viděl všechno, co udělal, a hle – **bylo to velmi dobré.** Nastal večer, nastalo jitro – den šestý. Tak byla dokončena nebesa, země a všechno, co je oživuje. Sedmého dne Bůh skončil své dílo, které udělal, a přestal sedmého dne s veškerou prací, kterou vykonal.

Přečtěte si společně toto **zamyšlení** nad textem Písma:

- Bůh tvořil člověka jak svůj obraz, jako muže a ženu. Boží obraz je tedy vepsán do každého člověka, do každého z nás, ale také do vztahů mezi námi a do naší rozdílnosti. Nemáme být všichni stejní, rozdílnost je něco Bohem chtěného, tvůrčího, kde to sice může někdy hodně drhnout a váznout, ale kde také můžeme poznávat Boží přítomnost. Proto se potřebujeme navzájem. Nikdo se nezachrán sám.

- I v naší farnosti jsme hodně rozdílní. Jako jednotlivci, jako rodiny, jednotlivé komunity. Kdy toho dokážeme tvůrčím způsobem využívat? Jaké máme zkušenosti s tím, že nás druhý obohatil, že nám pomohl právě tím, že je trochu jiný než my? Co cenného mám já (my), čím můžeme obohatit druhé? Kdy se to naopak nedaří? Kdy se válčujeme navzájem, kdy si nenasloucháme? Kdy nás odlišnost druhých zraňuje? Kdy jsme zranili my druhého? Co se s tím dá dělat?

- Bůh dostáváme proto, abychom si ji podmanili, abychom tu vládli. Nejde o vládu moci, ale o dotváření láskou. Zemi nemáme jen udržovat, využívat, přežívat zde. Máme to tu dotvářet, vymýšlet nové, rozvíjet, řešit přicházející problémy. Bůh je v tom s námi, žehná nám k tomu, je to naše poslání, které nám dává. Čeho se to teď týká? Kde máme věci rozvíjet dále? Co jsou hlavní překážky? Kde zvláště silně pociťujeme toto povolání k dotváření?

- Celé stvoření je vedeno k tomu, aby bylo velmi dobré. Zlem a hříchem se to oddaluje, ale ten velmi dobrý cíl je nezastavitelný. Děje se to Boží mocí, jeho požehnáním. Věříme tomu? Vidíme už teď ve světě, ve kterém žijeme, zárodky Božího velmi dobrého světa, ke kterému směřujeme?

2.setkání: krátký úryvek první knihy Mojžíšovy (Gn 22,11-18):

Hospodinův anděl na Abraháma zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, **když mi neodpíráš svého syna**, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Abrahám nazval to místo „Hospodin

se stará“, proto se dnes říká: „**Na hoře, kde se Hospodin stará**“. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a **rozmožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy**, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

Přečtěte si společně toto **zamyšlení** nad textem Písma:

- Zvláštní Boží zkouška spočívající ve výzvě, aby Abrahám dokázal otevřít svoji náruč a pustit do Božích dlaní toho, kterého měl tak rád. Podobně to platí i o životě každého. Ty, které máme rádi, a to, co máme rádi, musíme být schopni neustále nést na otevřené náruči. Jinak to zadusíme. Platí to o vztazích stejně jako o našich schopnostech a předstávách, plánech, zdraví atd.

- Kdy prožíváme podobnou zkoušku jako Abrahám? Kdy je to pro nás zvláště těžké pustit své blízké a svůj život ze svých rukou? Kdy se nám to podařilo a prožili jsme, že se o nás Hospodin postará?

- Jen když to své z našich rukou dáme do náruče Boží, můžeme to přijmout znovu jako dar a prožít k tomu skutečně svobodu, bez které není plodnost. Proto po této zkoušce slyší Abrahám zaslíbení, že bude mít potomstva jako písku na mořském břehu.

- Kde jako farnost nezvládáme pouštět naše Izáky (představy, zvyky, to, co máme rádi), a kde jsme proto netvůrčí, neplodní? Kde bychom měli dělat věci jinak? Kde to zbytečně držíme pevně ve svých rukou? A kde nám to jde a kde zažíváme radost z hojného potomstva? Co bychom mohli dělat jinak pro lepší šíření naší víry?

- Izákem mohou být také lidé, které si dnes napíšu na kartičku. Při společném sdílení mohu o některých lidech, které jsem si tam napsal, říci a společně se za mě můžeme pomodlit. A v dalším čase do Velikonoc mohu tyto lidi dávat na otevřené náruči své modlitby před Boha a myslet na ně.

3.setkání: krátký úryvek druhé knihy Mojžíšovy (Ex 14,15-23):

Hospodin pravil Mojžíšovi: „**Co ke mně křičíš? Poruč synům Izraele, ať táhnou dál! A ty zdvihni svou hůl**, vztáhni ruku nad moře a rozděl ho, aby synové Izraele mohli jít středem moře po souši. A já zatvrdím srdce Egyptanů, takže půjdou za nimi. Ukážu svou moc na faraónovi, na celém jeho vojsku, na jeho vozech a jezdcích, aby Egyptané poznali, že já jsem Hospodin, když ukážu svou moc na faraónovi, na jeho vozech a jezdcích.“ Boží anděl, který šel před táborem Izraelitů, změnil místo a šel za nimi. Také oblačný sloup změnil místo a položil se za ně. Přišel tak mezi tábor Egyptanů a mezi tábor Izraelitů. **Byla tma a mlha.** Tak přešla noc a po celou noc se jedni nepřiblížili k druhým. Mojžíš vztáhl svou ruku nad moře a Hospodin hnal moře prudkým žhavým větrem po celou noc zpět a moře vysušil. Vody se rozdělily a voda stála jako zed' po pravici i po levici, takže **synové Izraele šli středem moře po souši.**

Přečtěte si společně toto **zamyšlení** nad textem Písma:

- Mojžíš křičí k Hospodinu v situaci krize, strachu, beznaděje. Jak vypadají naše modlitby, naše mše svaté? Dokážeme skrze ně vykřičet všechno, co nás trápí a z čeho máme strach? Jsou naše modlitby oporou pro náš každodenní život? Případně, co by pomohlo tomu, aby se naše každodenní situace dostávaly více do naší liturgie?

- Kdo jsou v dnešní době naši Mojžíšové? Kdo dává nad nás svoji ruku s holí? Kdo se za mě přimlouvá? A pro koho jsem nebo bych mohl být Mojžíšem já? Možná je to moje rodina, kamarádi, blízcí. Možná jsem Mojžíšem také pro lidi, kteří jsou na mé kartičce a za které se tuto postní dobu zvláště modlím. Opět je možné se při společném sdílení

Abychom se naučili modlit, je třeba dát se do modlení.
svatý Jan Klimak

zastavit u těchto mých blízkých, můžeme si k nim něco říci a společně se za ně pomodlit.

- Izrael není ve vůbec jednoduché situaci. Mají strach, před nimi moře, za nimi armáda. Litují, že vůbec někam šli. Kde je to podobné nám? Kde jsme bezradní?
- A právě tam jim Bůh ukazuje další cestu. Prosíme také o toto vedení i pro naši farnost. Ať víme jako společenství, jak máme jít dále, jakým způsobem, co dělat, co nedělat, jak se zbytečně nevracet do Egypta, jak mít odvahu jít dále.

Pro všechna setkání stejný postup:

Po přečtení zamyšlení nechte pár minut ticha a znovu se vraťte k textu Písma. V klidu si ho pročítejte, zastavujte se u toho, co se vás dotýká, a spojte to se svým životem.

Teď je čas na krátké **společné sdílení**. Můžete si navzájem říci,

co vás v textu evangelia zaujalo. Prosím, dobře naslouchejte jeden druhému. Pán k nám často mluví právě skrze ústa druhého člověka.

Další částí modlitby jsou společné **přimluy**. Říkejte spontánně své prosby a společně odpovídejte „Pane smiluj se“. Přimluy se mohou týkat především věcí, které trápí vás osobně. Je to velká vzácnost, moci se za své záležitosti modlit nejen sám, ale také v nějakém společenství. Samozřejmě je dobré do proseb zahrnout také naše nevěřící přátele, které máme napsané na naší modlitební kartičce.

Modlitbu zakončete modlitbou **Otče náš**.

Veškeré podněty z vašich setkání, které by bylo dobré sdílet, napište prosím na www.faslavicin.cz.

JEŽÍŠ UKŘIŽOVANÝ

Učedníci doufali, že je Ježíš tím, "který má vykoupit Izrael" (Lk 24, 21). A toho teď Římané přiblí na kříž! Ukřížování bylo nejstrašlivějším trestem, kterým popravovali buřiče a zločince. Byla to hrozná smrt, při níž se odsouzení visícímu na kříži pomalu přestalo dostávat vzduchu. Musel umírat zdlouhavě a před zraky senzacechtivého davu zvědavců. Pro Ježíšovy učedníky byla Mistrova smrt krutým zklamáním. Jejich mesiánské naděje se ocitly v troskách. S takovým

šokem se byli nuceni nějak vyrovnat. Jejich první reakcí byl útěk, jak dokazuje příběh dvou emauzských učedníků.

Během času začali prvotní křesťané přemýšlet o tom, proč Ježíš umřel právě na kříži. Bádali ve svatých Písmech, aby zjistili, jaký spásný význam by mohla tato krutá smrt skrývat. Nejdůkladněji se vypořádal se skutečností ukřížování Pomazaného zřejmě svatý Pavel, protože ten začal chápat kříž jako obraz své zachráněné a osvobozené existence. Ukázal mu totiž, že dosavadní měřítko světa přestávají platit: kříž ukazuje na jiný svět – svět milosti. Nezáleží už na našem výkonu: Ježíšův kříž zkrátil cestu veškerému našemu snažení ospravedlnit se vlastními silami a dle vlastních měřítek. Od nynějška platí jedině Boží bezpodmínečná láska, která objímá každou propast a nespravedlnost v našem nitru. Proto chápe Pavel kříž jako obraz milosti a svobody bez tlaku výkonu a touhy zalíbit se lidem.

U každého evangelisty má jiný význam. Pro Matouše představuje Ježíšovo odmítnutí násilí. Kristus je milosrdným prorokem, který nepočítá s mocí a který se dá bez použití násilí zatknout a zabít. U Marka se stává kříž Ježíšovým vítězstvím nad mocnostmi temnot. Lukáš jej vnímá jako výraz ohrožení, jemuž máme čelit na cestě k Boží slávě i my. Jan došel k interpretaci kříže zjevně nejdále ze všech. Podle něho na něm Ježíš prokázal svou lásku až do krajnosti. Zasvětil nás do tajemství lásky našeho Boha, který nám daroval svého jediného Syna, abychom v něm našli život. Proto se prvotní křesťané označovali křížem. Tím na své tělo zároveň vtiskovali Boží lásku, která nejjasněji zazářila právě v Ježíšově kříži. Ten zároveň symbolizuje všechny protiklady světa. Proto vedl prvotní křesťany k přesvědčení, že je všechno v nich dotčeno a uzdraveno Boží láskou a neexistuje vůbec nic, co by nebylo Kristovou láskou proměněno.

Přes všechny výklady zůstává kříž také pohoršením. Je skandální, že Ježíš, Mesiáš a Boží Syn, na kterého čekala celá pokolení, umírá tak strašlivou smrtí. Kříž představuje pro mnohé křesťany velkou výzvu ve vztahu k jejich obrazu Boha. Jak často byl spojován s obrazem agresivního a krutého Boha! Mnozí se domnívají, že Bůh požadoval smrt svého Syna na usmíření svého hněvu vyvolaného hříchem člověka. O tom však Bible neříká ani slovo. Ježíš nám na kříži zjevuje Boha, který trpí spolu s námi, který vstupuje do našich bolestí, vytrpí ji s námi až do konce, a tak ji promění.

Kříž ve mně vyvolává dvojí pocit. Za prvé je to nepochopení. Jak mohl Bůh dopustit, aby Ježíš skončil tak strašlivým způsobem? Navzdory vědomí, že Pána dostali na kříž lidé, zůstává pro mne nadále provokací, dráždí mne to a nedokážu to pochopit. Je to otázka k mému obrazu Boha a Ježíše. Druhý pocit je veden láskou. Hledím-li na Ježíše umírajícího na kříži s rozpraženými pažemi, cítím jeho bezpodmínečnou lásku ke mně. V hloubi srdce vím, že umřel také pro mne. Nechránil se v ústraní a dal ze sebe úplně všechno, otevřel se pro mne. Jeho doširoka otevřená náruč mě zve, abych se ukryl v jeho lase. Klečím-li před křížem, ustává veškeré sebeobviňování a srdce se utiší. Teď vím, že všechno je dobré – všechno objímá jeho láska.

Co si vybavuji ve spojení s křížem? Mám jej ve svém příbytku? Na co mě upomíná? Co pro mne znamená? Chápu jej jako znamení spásy darující vnitřní pokoj, jako znamení víry, nebo ve mně probouzí agresí?

Syrská církev užívá pro znamení kříže překrásné formule. Při žehnání se křížem se začíná od čela až po pás, od levého ramene k pravému a přitom se říká: "Ve jménu Otce, který mě vymyslel a stvořil. Ve jménu Syna, který sestoupil do mého člověčenství, a Duchu Svatého, který obrací levé v pravé." Levá strana může znamenat nevědomí, neúspěch, neštěstí, ale je to také strana srdce, která symbolizuje cit, lásku a kreativitu. V kříži proměnil Kristus nevědomé ve vědomé, proměnil neštěstí a ztroskotání. Spojil srdce s jedním. Lásku svého srdce – svou levou stranu – nechal vplynout do pravé strany vědomého konání.

Přežehnáme-li se velice pozorně znamením kříže, dokážeme vnímat něhu, kterou toto gesto v sobě skrývá. Boží láska se dotýká všeho v nás: myšlení, vitality, sexuality, vědomí i podvědomí, mužské i ženské identity.

Anselm Grün
50x Ježíš

Je lepší vložit do modlitby srdce a nenacházet slova než k ní nacházet slova, ale nekládat tam srdce.
Gándhí

ŽÍT POCITY, ROZUMEM NEBO VÍROU?

Události posledních let, měsíců vyvolávají v řadě křesťanů zvýšený zájem o konec světa a očekávání, že konec je opravdu blízko. Tento postoj mě nepřekvapuje, ale nesdílím ho. Ne proto, že bych v druhý příchod Ježíše Krista nevěřila, nebo se domnívala, že je se světem všechno v pořádku, že Bůh nemá důvody se hněvat. Je to dáno tím, že od okamžiku, kdy jsem přijala Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána, si uvědomuji, že můj osobní konec může nastat kdykoliv, třeba ještě dnes. Proto si myslím, že na konec musíme být připraveni neustále, ať Pán přijde zítra nebo za tisíc let. Spory o to, kdy to nastane, postrádají smysl, když si uvědomíme, že náš osobní konec může nastat třeba zítra. Člověk může svůj život žít pocity, rozumem nebo vírou.

Pocity - kdybychom řekli, že pro nás nejsou důležité, lhali bychom. Bůh nás stvořil jako bytosti, které mají pocity. Díky nim prožíváme úžasné chvíle, ale jsou tu i proto, aby nás varovaly, že není něco v pořádku. Pocity hrají důležitou roli v lásce, v přátelství, ve vztazích s lidmi, ale i ve vnímání přírody a Božího stvoření vůbec. Pocity jsou úžasný Boží dar. Ale do jaké míry se jimi máme řídit?

Rozum - je důležité používat rozum, který nám dal Bůh, ale někdy může naše myšlení selhat, a to docela lehce. Je tolik informací, slyšíme tolik názorů, čteme tolik výkladů. Je lehké se v tom zamotat, splést, myslet si něco, co se později ukáže jako mylné. A to nemluvím o podlehnutí dezinformacím. Doba se rychle mění a může se stát, že to, co jsme si mysleli před nedávnem, už dnes neplatí. Přesto je pro nás myšlení důležité. Bez rozumu, lidského myšlení bychom nebyli lidé. Myšlení je úžasný Boží dar. Ale do jaké míry se jím máme řídit? Co tedy dělat? Řídit se rozumem nebo city?

Víra - Bůh nám nedává jen pocity a rozum, ale dává nám i víru, proto když se víra spojí s rozumem i s city, tak to funguje, dokážeme žít v důvěře v Boha, který nás miluje. Člověk, může také prožívat svůj život s postojem nároku, nebo s postojem vděčnosti. Pokud však v člověku převládá postoj nároku, nebude nikdy opravdu šťastný. Pokud máme pocit, že společnost, církve, Bůh, náš životní partner, naši rodiče nebo naše děti nám něco dluží, budeme se cítit nešťastní. Budeme usilovat o změny, možná něčeho dosáhneme, ale ukáže se, že je to vlastně málo. Pokud budeme žít s pocity vděčnosti, uvidíme, jak úžasné dary nám Bůh dává. Budeme obdivovat krásu přírody a všeho stvoření, budeme vidět, jak Bůh dal všemu úžasný řád, jak se stará o každé semínko, jak pečuje o každého z nás.

Přijetí spásy v Ježíši Kristu nás zbavuje strachu ze smrti. Současně si uvědomujeme, že velice upřímně míněné přání, zcela běžné mezi nevěřícími, stále častěji zaznívá i z úst věřících, totiž „hlavně to zdraví“, a je dosti mimo. Zdraví je skvělá věc a budme za něj vděční, ale není to hlavní. To hlavní je život věčný v Pánu Ježíši Kristu. Zdraví je pro nás pouze prostředek, abychom naplňovali své poslání. Díky moderní medicíně a lepším lékům přežíváme naše rodiče a prarodiče. Beru tato léta s vděčností za tento dar. Pro křesťana není ideálem dlouhověkost, ale jde o to, jak prožijeme tento život. Jeden křesťan, který prožil klinickou smrt a setkání s Ježíšem - jak to probíhalo a co všechno bylo řečeno nevím, ale pamatuji si, že Ježíš tomu křesťanovi položil otázku: „Naučil ses milovat?“ Tato otázka mě hluboce zasáhla. Netrápí mě otázka: „Co, když přijde Pán pozítří?“ ale otázka: „Naučila jsem se milovat?“ Apoštol svatý Jan říkával opakovaně: „Synáčkové, milujte se!“ Máme na zemi jen omezený čas, abychom se rozhodli, kde budeme trávit věčnost. Tato otázka platí pro každého z nás: „Naučil jsem se milovat?“ Tato otázka je mnohem důležitější než dlouhý nebo krátký život. **Život je jen chvilka času, abychom se naučili milovat, než se setkáme s nekonečnou Láskou.**

Popeleční středou jsme začali postní dobu, jak by měl tento půst vypadat, jaký půst si přeje Hospodin, tvůj Bůh, píše už prorok Izajáš 58,7-11: „Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li

nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi, tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Tehdy zavoláš a Hospodin odpoví, vykřikneš o pomoc a on se ozve: „Tu jsem!“ Odstraníš-li ze svého středu jho, hrozící prst a ničemná slova, budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti

v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jako poledne. Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých, zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.“

Tato slova jsou nejen příkazy, ale obsahují mnohé přísliby, které Bůh na nás naplní. Postní doba nás vyzývá, abychom se obrátili, změnili své smýšlení a uvědomili si, že pravda a krása života nespočívá v tom, co máme, ale co darujeme, ne v tom, co hromadíme, ale v tom jak zaséváme a sdílíme dobro. Jsme zváni, abychom v této postní době odpověděli na Boží dar přijetím jeho slova, které je plné života a síly. Vytrvalé naslouchání Božímu slovu dává v nás zrát vnímavé bdělosti k jeho skutkům, které přináší v našem životě plody. Jako strom se pozná po ovoci, tak i život plný dobrých skutků, je plný světla a šíří ve světě Kristovu víru.

Nepropadejme únavě v lásce ke každému bližnímu. Rozdávejme v této postní době almužnu s radostí. Bůh, který poskytuje semeno k setbě a chléb k jídlu, se o každého z nás postará. Nejen o to, abychom měli co jíst, ale abychom mohli štědrě prokazovat dobro druhým. Celý náš život má být časem zasévání dobra. Využijme proto zvláště tuto postní dobu k tomu, abychom pečovali o lidi kolem nás. Abychom byli nablízku sestřám a bratřím, kteří jsou nemocní, zranění, opuštění atd. Postní doba je příhodná, abychom potřebné lidi hledali, nikoli se jim vyhýbali. Tomu, kdo touží po vyslechnutí a dobrém slovu, abychom ho vyslechli a povzbudili. Toho, kdo je osamocený, abychom navštívili a neopustili ho.

Prokazujme dobro všem, udělejme si čas zvláště na ty nejmenší, bezbranné, opuštěné, pohrdané a diskriminované. Modleme se, aby nás Pán uchránil před pýchou a povýšeností. Aby nám Pán odpustil, kdykoli jsme druhými pohrdali. Prosme za odvahu vyznat své hříchy, aby na nás Pán pamatoval, až přijde svrhnout mocné z trůnu a povýšit pokorné, hladové nasytit dobrými věcmi a bohaté propustit s prázdnu. Prosme, aby mocí svého kříže nám i všem hříšníkům otevřel brány ráje. Doba postní nás zve, abychom svou víru a naději zaměřili na Pána, protože jen s pohledem upřeným na Ježíše Zmrtvýchvstalého můžeme prožít svoji proměnu života. Ježíš nás učil, že je třeba stále se modlit a neochabovat. Potřebujeme se modlit, protože potřebujeme Boha. Domníváme-li se, že si vystačíme sami, hluboce se mýlíme. Nikdo se nezachrání sám, protože všichni jsme na stejné lodi uprostřed bouří historie. Především se nikdo nezachrání bez Boha, protože jen velikonoční tajemství Ježíše Krista přináší vítězství nad temnými vodami smrti. V této době obrácení nacházíme oporu v Boží milosti a v církevním společenství a nikdy neochabujme v zasévání dobra. Půst připraví půdu, modlitby ji zkyprí, dobrosrdečnost ji zúrodní a Bůh dá vyrůst hojným plodům. Když budeme žít bratrskou láskou, jsme spojení s Kristem, který za nás dal svůj život. Budeme zakoušet radost nebeského království. Víra nás nezprošťuje životních útrap, ale dává nám možnost jimi projít ve spojení s Bohem v Kristu s velkou nadějí, která neklame, protože Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého. Panna Maria ať je nám svou mateřskou láskou nablízku a vyprosí nám dar vytrvalosti, aby tento čas obrácení přinesl plody věčné spásy.

Ludmila

Jestli nenajdete modlitbu, která by vám vyhovovala, vymyslete si ji.
svatý Augustin

NEDELE BOŽÍHO SLOVA

„Tímto listem bych proto rád odpověděl na mnoho proseb, které mi byly předloženy Božím lidem, aby neděle Božího slova byla jednotně slavena v celé církvi. Stalo se už velmi rozšířenou praxí, že se křesťanské společenství při určitých příležitostech zamýšlí nad velikou hodnotou, kterou Boží slovo znamená pro jeho každodenní život. V místních církvích je mnoho iniciativ, které věřícím otevírají stále hlubší přístup k Písmu svatému; projevují tak svou vděčnost za tento velký dar, snaží se podle něho žít a cítí odpovědnost za věrohodné svědectví o něm,“ uvedl papež

František v apoštolském listu *Aperuit illis*, kterým 30. září 2019 vyhlásil třetí neděli v liturgickém mezidobí, jako neděli Božího slova. Tato neděle má připomínat význam a hodnotu Písma svatého pro křesťanský život a má také povzbudit všechny věřící k četbě Písma svatého, aby se Bible stala součástí každodenního života.

Letos připadla neděle Božího slova na 22. ledna. V naší farnosti jsme ji slavili potřetí. Již od ranní mše svaté byly v kostele vystaveny historické Bible, které farnosti zapůjčilo Muzeum jihovýchodní Moravy ve Zlíně a muzeum ve Slavičíně. Odpoledne proběhla přednáška ÚVOD DO PÍSMAT SVATÉHO (rozdělení Bible a orientace v ní). Přednášel P. doc. Petr Chalupa, Th.D., ředitel Českého katolického biblického díla. Za značného zájmu lidí, nejen ze slavičinské farnosti, ale i z farností okolních, velmi srozumitelným způsobem doc. Petr Chalupa poskytl pohled na Bibli jako celek a popsal způsob jejího členění, o čem pojednává a jak vznikala. Vysvětlil, jak se v textu orientovat, poukázal na zvláštnosti jednotlivých částí Bible a vysvětlil, proč některé texty do Bible patří a jiné ne. Během přednášky doc. Chalupa odpovídal na dotazy posluchačů. Součástí přednášky byla také ukáзка práce s Biblií, rozbor textu a správné porozumění obsahu. Přednášku zahájil a na závěr zhodnotil P. Marian Dej, farář slavičinské farnosti.

„Neznat Písmo znamená neznat Krista“ (sv. Jeroným)

Josef Flores

PŮST NENÍ DIETA

V jedné učebnici asketiky se v kapitole zabývající se výchovou smyslů píše o chuti: "Smyslem chuti přichází člověk ve značně těsný styk s hmotou a povoluje-li své chuti, hoví-li jejím choutkám, stává se otrokem jídla a pití. Snad žádný smysl není tak osudný pro lidi, kteří nastoupili cestu dokonalosti. Jsou lidé, kteří všechno opustili, až na dobré jídlo a pití. A bývá smutný pohled na ně: plahočí se cestou k Bohu, a nikam nedojdou, protože se připoutali ke hmotě a je jim zastřena pravá krása ducha." Dále pisatel velebí "odpírání potěšení chuti", doporučuje prosté a jednoduché pokrmy a "netečnost k jídlu, které se strávníkovi předkládá".

Jakkoli zní předchozí řádky děsivě pro nás obyčejné hříšníky a autory kuchařských knih, v hlavních zásadách má pravdu. Dobré myšlenky se ale mají podávat dobře a stravitelně. Ve Starém zákoně znamená půst zdržování se nejen potravy a nápojů, ale i sexuálního styku – to vše je jako prostředek askeze, vyjadřující naši oddanost Bohu, závislost na něm, naši pokoru. Ježíš svým učedníkům nic takového nepředepisuje. Pravým důvodem půstu má být láska k Bohu, kvůli které se něčeho vzdáváme. Půst tedy otevírá naše srdce a má být spojen s modlitbou a almužnou.

Středověká společnost se musela postit od masa 140 až 160 dní v roce. Církev nařizovala půst ve středu a v pátek, v předvečer svátku, o dalších třech postech mimo dobu přípravy na Velikonoce apod. Náhradou za maso se staly luštěniny, sýry či vejce a ryby. Posledně jmenované se nakonec se vším, co žije ve vodě, staly páteří klášterních postů.

Dnes máme už více na paměti, že naše postění má být výrazem lásky k Bohu i k druhým lidem. Jde o to, abychom jídlo a pití zařadili do našeho života na správné místo. Abychom z něj nedělali modlu, ale byli si vědomi, že to je Boží dar. Jeho správná a chutná úprava je stěží mámením ďábelským, stejně jako neumětelsky odporne uvažený oběd není výrazem vyspělého duchovního života kuchařky. Měli bychom být spíše hrdí na pověst, která provází kuchyně katolických far a klášterů. Jeden z mých kamarádů tvrdí, že církev by dnes získala mnohem víc stoupenců, kdyby přestala mluvit o sexu a začala více mluvit o jídle, protože tomu opravdu rozumí. Že i ve Vatikánu jsou v tomto směru realisté, o tom jsem se přesvědčil při své návštěvě hotelu Svaté Marty, který byl postaven pro ubytování kardinálů a jejich doprovodu v případě volby papeže. Zatímco v našich výtažích se, pokud vydělíte jejich hmotnost počtem přepravovaných osob, dostanete se k průměrné váze 75 kilogramů na osobu, v tomto hotelu vám při podobném početním úkonu vyjde průměrná váha 125 kilogramů na osobu.

Velmi jsem pookřál, když jsem nechtěně vyslechl v jedné redakci Českého rozhlasu rozhovor dvou pánů, z nichž podle vzhledu ani jeden nebyl křesťan. Povíдали si o cestách po Evropě a o jídlech, které ochutnali. Závěrem jeden z nich řekl, že na národních kuchyních se jasně projevuje, zda jde o zemi historicky katolickou, či protestantskou. Hádejte, kterým dával přednost? Jestlipak to není krásný příklad začínající konverze?

Milan Badal
Rozcvičky před usnutím

Je zapotřebí stále se modlit, jako by činnost byla zbytečná, a jednat tak, jako by modlitba nebyla dostačující.
svatá Terezie z Lisieux

Malý průvodce modlitbou

Je modlitba dialog, nebo monolog?

Když se modlíme na plné obrátky a z celého srdce, praheme po Božích odpovědích. Ty však jsou tajemné, protože Bůh je skrytý. Nevidíme ho. Můžeme ho jen pocítit. Můžeme ho dosáhnout jen modlitbou. Odpovídá nám znameními. Neodpovídá? To není možné! Neodvací se od prosby z celého srdce. Odpoví každému... kdyby bylo od Boha všechno zřejmé, nebyli bychom svobodní! Bůh nás nechce přemáhat, dává nám možnost setkání a nechává nám svobodu v lásce. Jinak by se ztratilo čisté setkávání s Kristem. Všiml jsem si, že vyslyší naše modlitby ve chvíli, kdy to očekáváme nejméně. To jsou Boží překvapení. Já sám jsem se o tom mohl přesvědčit několikrát. Někdy nám odpoví později, až tehdy, když už ani nedoufáme.

Evangelium nám přináší cenné zprávy o síle modlitby. Ježíš řekl, že když máš víru, můžeš "přenést horu", můžeš "přemístit strom". Tento obraz nám naznačuje, že máme nesmírnou moc, která přesahuje sílu mocných tohoto světa.

Bůh dává četná znamení lidem nejrůznějšího věku. Dává znamení dětem a dospívajícím. Dává znamení dospělým i starším lidem. Bůh nás miluje a potřebuje naši lásku. Očekává od nás, že mu ji dáme najevo. Dává nám znamení, která můžeme vnímat, jen pokud se uchylujeme ke ztišení a modlitbě. Jestliže se honíme jako blázni, jestliže "nemáme čas", nedostane se nám schopnosti Boží znamení v našem životě postřehnout.

Nauč mě, jak se mám modlit

Mám hodně rád tenhle příběh ze súfijské moudrosti: Vysoko v horách žil poustevník, který svůj život zasvětil modlitbě a tichu. Jednou ráno za ním přišel mladý muž. "Šejku," (v arabštině se jedná o oslovení toho, kdo má velké znalosti, je starý a moudrý) "jak se mám modlit? Nauč mě to." Poustevník, který se právě věnoval meditaci, ani nezvedl oči. Mladík smutně odešel. Vrátil se druhý den. "Šejku, nauč mě, jak se mám modlit." Ale na svou žádost opět nedostal žádnou odpověď.

Protože mu na té otázce velmi záleželo, přišel znovu ještě třetí den. Poustevník si právě připravoval své chudé jídlo. Mladík si pomyslel, že by tentokrát mohl mít větší štěstí. „Šejku, nauč mě, jak se mám modlit." Zase žádná odezva. "Moje otázka tedy není vůbec důležitá, že jí nikdy nepopřeješ sluchu?" Teď poustevník zvedl oči. Jeho pohled byl plný laskavosti..., ale stejně jako předešlé dny zůstal zticha. Mladíka jeho pohled trochu povzbudil, a tak přišel následujícího dne v naději, že konečně dostane odpověď. "Šejku, jak se mám modlit? Nauč mě to." Poustevník byl stále zticha a mladíka se zmocnil hněv. Nakonec však přece poustevník promluvil: "Neodpovídal jsem ti, protože jsem chtěl vědět, jestli je tvá touha velká, neboť taková touha je už modlitbou. Bůh neočekává nic jiného, jen to, abys ho vyhledával."

Modli se za uzdravení

V modlitbě za uzdravení je třeba vyjádřit odevzdanost Kristu a důvěru v něj; je dobré, aby se při ní spojili věřící, kteří tvoří jedno živoucí tělo obrácené ke Kristu. Bůh pak může jednat skrze osobu, která má charisma. Nositel charizmatu uzdravování není lepší než ostatní lidé, je to vlastně Boží prostředník, důležitou roli hraje společná modlitba.

Otec Emiliano Tardif (kanadský katolický kněz, misionář, známý svou schopností uzdravovat) říkal: "Já se modlím, Ježíš uzdravuje." Když se ho ptali, proč se někteří z těch, na něž vložil ruce, uzdraví a jiní zůstanou nemocní, břitce odpověděl: "Zeptám se tam nahoře, pak na to budu mít odpověď." Dozvědět se, jaký je důvod uzdravení, je opravdu těžké. Víra předpokládá, že se na Krista můžeme napojit všichni stejně.

Teolog otec Hugueux řekl: "Aby se člověk uzdravil, musí věřit, a aby věřil, musí se uzdravit." Je to pěkný paradox. Ještě dodal: "Obojí se vzájemně podporuje a podněcuje." A slova Ježíšova: "Jdi, tvá víra tě zachránila." (Mk 10, 52) Církev nemá monopol na zázraky. Někdy podivuhodným způsobem uzdravují i někteří jedinci, kteří nejsou křesťané.

Víra také není medicína. Ale

přece vám všichni lékaři říkají, že při léčení nejlépe pomáhá víra pacienta v možnost uzdravení. Je také známo, že determinující tu je vztah mezi lékařem a nemocným člověkem. Způsob jednání lékaře nebo ošetřovatelky může nemocného zachránit. Příliš mnoho lékařů a ošetřujících personálů je bohužel zavaleno prací a často se mohou věnovat pacientům jen v rychlosti. Lidé si myslí, že jsou jen nemocní na těle, ale jsou to prostě i trpící bytosti.

Můžeš být křesťan, nebo ne, ale tvůj postoj k nemocnému nebo trpícímu a ohled na něj i tvé jednání by měly tyto osoby posilovat. Ti, kdo najdou pozitivní důvody pro život, se mohou někdy naprosto nepředvidatelně uzdravit. Při pomoci k vykročení vpřed a k druhým se bezpochyby může odehrát Boží zázrak. Hlavně je důležité najít v sobě netušené síly, které obnovují život a bojují proti nemoci. A s tím je možné trpícímu pomoci.

Bůh nás stvořil a ponechal nám až do konce věků možnost chválit ho a opěvovat za tajemství v našem bytí.

Bůh neuzdravuje malomocné. Posílá je za kněžími a malomocní se pak, jak říká evangelium, uzdravili cestou. To není Kristův zázrak. Tomu jedinému uzdravenému, který se vrátil ke Kristu, aby mu poděkoval, Kristus řekl: "Tvá víra tě zachránila." Zázrak uzdravení malomocného způsobila víra.

Může modlitba zabránit větrné smršti, zemětřesení? Samozřejmě že ne. Pomoci v boji proti válce, nemocem? Ano, věřím tomu. Když se do toho dají všichni. Modlitba však nebyla vytvořena, aby dělala zázraky. Zázraky jsou Božími znameními, jimiž nám Bůh během našeho života dává najevo svou lásku.

Minutka pro Pána stačí

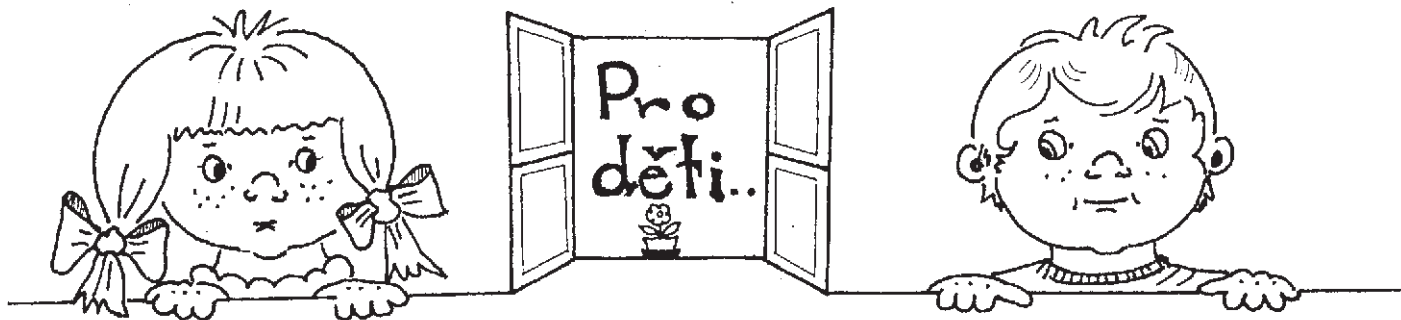
Otec Carré (Ambroise-Marie Carré francouzský dominikán, kněz, kazatel, autor duchovních spisů) říkal, že modlitbu objevuje znovu každý den. Je to výrok velmi pravdivý a plný pokory.

Důležité je naladit se k modlitbě. A čas od času v modlitbě nad každým slovem meditovat. Charismatici vysloví jen "Ježíš", to je všechno. Líbí se mi to. Znamená to: "Bůh zachraňuje, Bůh je mé světlo." Když má člověk někoho rád, často si pro sebe opakuje jeho jméno, často na něj myslí.

Dělej to také tak ve vztahu s Bohem. Sedni si a říkej: "Je tady." Když zahlédneš kostelní věž, obrať se na Boha: "Zdravím tě, Pane." Jen v prostých větech: "Pane, smiluj se nade mnou." Vracíš se z práce nebo z nákupu a procházíš kolem kostela. Rezervuj Pánu minutku. Jen minutku. Vstup dovnitř, klekni si a řekni: "Pane, chci tě pozdravit." Jestliže je kostel zavřený, zastav se u vrat a řekni: "Pane, je sice zavřené, ale ty musíš být zcela jistě uvnitř, zdravím tě tedy odtud."

Z knihy Guy Gilberta
Srdcem k srdci

Prosté vyjádření vděku vyslané k nebesům je nejdokonalejší modlitbou.
Gotthold Ephraim Lessing

DUHA

Vypráví se, že se před mnoha lety barvy pustily do hádky. Každá z nich prohlašovala, že je nejdůležitější, nejužitečnější a nejoblíbenější.

Zelená pravila: "Já jsem bez pochyby ta nejdůležitější. Jsem znamením života a naděje. Vybrali si mě pro barvu trávy, stromů a listů. Beze mě by všechna zvířata zahynula. Rozhlédněte se kolem sebe, a uvidíte, že jsem přítomná ve většině věcí."

V NOUZI POZNÁŠ PŘÍTELE

Ježíš se v závěru svého pozemského života ocitl ve velmi těžké situaci. Osoby, s nimiž se v okamžicích svého utrpení setkal, musely zaujmout postoj k tomu, co se s Ježíšem děje. Očísluj věty pod obrázky tak, aby postava v obrázku a věta, která k ní patří, měly stejné číslo.

1 KAIFÁŠ	2 PILÁT	 PETR 3
 MARIE MAGDALSKÁ 4	 JOSEF Z ARMATIE 5	 JIDÁŠ 6
7 OBRÁCENÝ LOTR	 SETNÍK 8	 BARABÁŠ 9

☐ Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království (Lk 23,42).	☐ Odvážně šel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo (Mk 15,43).
☐ Hledal vhodnou příležitost, jak by ho zradil (Mk 14,11).	☐ Je lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ (Mk 11,49).
☐ Dal Ježíše zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován (Mk 15,15).	☐ Tento člověk byl opravdu Syn Boží (Mk 15,39).
☐ Vzkříšený Ježíš se ukázal nejdříve jí (Mk 16,9).	☐ Neznám toho člověka. A hned zakorhal kohout (Mk 14,71-72).
☐ Budu propuštěn já, nebo ON?	

Katechetický věstník č. 7/2011-12 © Biskupství brněnské

Modrá ji přerušila se slovy: "Zabýváš se pouze zemí, ale uvažuj také o nebi a o moři. Voda je základem života a mraky ji vstřebávají z blankytného moře. Nebe nabízí šíři, poklid a mír. Bez mého pokoje byste nebyly ničím."

Žlutá se pousmála: "Jste tak vážné! Já přináším světu úsměv, radost a teplo. Žluté je slunce, žlutý je měsíc a žluté jsou i hvězdy. Když spatříte slunečnici, usměje se na vás celý svět. Beze mě by neexistovala radost."

Potom se slova ujala oranžová: "Já jsem barvou zdraví a síly. Neobjevuji se tak často, ale pro lidský život jsem nezbytná. Přivádím nejdůležitější vitamíny. Pomyslete jen na mrkev, dýni, pomeranče, mango a papáju. Nejsem pořád na očích, ale když zbarvím nebe za rozbřesku či za soumraku, moje krása je tak úchvatná, že na vás si nikdo ani nevzpomene."

Červená to už nemohla vydržet a vyskočila: "Já jsem barvou nebezpečí a odvahy. Jsem ochotná jít do boje. Znamenám sílu. Beze mě by země byla pustá jako měsíc. Jsem barvou vášně a lásky, rudé i vánoční růže a vlčího máku."

Nachová se začala naparovat. Byla velmi vysoká a okázale promluvila: "Jsem barva králů a barva moci. Vždycky si mě vybírali vládcové, představitelé států a kardinálové, protože jsem znamením autority a moudrosti. Lidé se mě na nic neptají, naopak mi naslouchají a prokazují poslušnost."

Indigová modř hovořila mnohem klidněji než ostatní, přesto však se stejným odhodláním: "Pomyslete na mě. Jsem barva ticha. Stěží si mě povšimnete, ale beze mě byste všechny ulpěly na povrchu. Představuji myšlení a rozvažování, soumrak a hluboké vody. Potřebujete mě pro rovnováhu a kontrast, modlitbu a vnitřní pokoj."

A tak se barvy vychloubyly, protože každá byla přesvědčená, že je ta nejlepší. Jejich rozmluva nabírala na hlasitost. V tu chvíli oblohou projela bílá osvětlující záře. Blesky začaly s velkou silou bičovat okolí a spustil se liják jak z konve. Barvy se ve strachu schoulily, tiskly se jedna k druhé ve snaze najít bezpečí.

Dešť pravil: "Barvy, dočista jste se zbláznily. Bojujete mezi sebou a snažíte si podmanit ostatní. Cožpak nevíte, že vás všechny stvořil Bůh? Každou pro určitý, jedinečný a jiný úkol. On vás všechny miloval. Podejte si ruce a pojdte se mnou. Bůh si vás přeje rozšířit do celého světa v podobě ohromného barevného oblouku, aby připomínal, že vás všechny miluje a že můžete žít společně v pokoji. Touží, abyste se staly příslibem pro zítřek a znamením, že ve vás přebývá."

A Bůh tehdy deštěm očistil zemi. Na nebe umístil duhu, abyste si při pohledu na ni vzpomněli, že musíte pamatovat jeden na druhého.

*José Carlos Bermejo
Vlidné příběhy*

Maminka podstupovala v nemocnici dlouhou a těžkou léčbu. Nejmladší, šestileté dítě si bralo do postele maminčino tričko.
„Proč?“
„Voní po mamince.“

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Lékaři doma praskl vodovod. Zavolal tedy instalatéra. Instalatér přijel, vybalil nádobíčko, chvíli spravoval a nakonec předložil doktorovi účet na dva tisíce korun. Doktor: "To je směšné! Tolik si ani jako doktor nevydělám." Instalatér odpoví: "Ani já jsem si tolik nevydělal, když jsem byl lékařem."

Učitelka v mateřské škole pozorovala děti ze své třídy, jak si malují. Přišla také k malému děvčátku, které soustředěně malovalo svůj obrázek. Na otázku, co to bude, holčička odpověděla: "Maluju Boha." Učitelka se několikrát nadýchla, a pak si dovolila poznamenat: "Ale Boha žádný člověk nikdy neviděl, a tak nikdo z lidí neví, jak vypadá." Děvčátko bez váhání odpovědělo: "Tak to lidé za malou chvíli poznají."

Manžel předčítá ženě u snídaně z ranních novin: "Zajímavé je, že slavní muži měli většinou zcela bezvýznamné otce." K tomu dodává ona: "Tak to má náš syn před sebou slibnou budoucnost."

Vědec povídá Bohu: "Bože, už nejsi potřebný. Věda postoupila tak daleko, že už i my vědci, umíme, udělat člověka z hlíny." "Tak to předved'," povídá Bůh. Vědec začne nabírat ze země hlínu a Bůh na to: "Ale počkej, počkej, ber ze svoji hlíny!"

Velitel se ptá vojáka: "Kolikrát jste seskočil padákem?" "Jedenkrát, pane veliteli!" "Ale v záznamech máte napsáno, že desetkrát!" "Devětkrát jsem byl z letadla vyhozen!"

Ptá se ředitel věznice nového vězně: "Jak jste se vlastně dostal do vězení?" "Ale, mladická nerozvážnost." "Mladická nerozvážnost? Vždyť je vám nejmiň šedesát!" "To jo, ale mému advokátovi je pětadvacet!"

Na jedné pláži se koná soutěž o nejhezčí sochu z písku. Novináři pak nutí výherce, aby odpověděl na několik otázek. "Proč jste vytvořil sochu právě s názvem Inteligence?" "No víte, původně jsem chtěl vytvořit sochu Lidská blbost, ale bál jsem se, že by mi nestačil písek."

V uhelných skladech přijali nového pomocníka. Vedoucí si ho po čase dal zavolat. "Karle, pracuješ tady dva měsíce a ještě neumíš rozeznat jednotlivé druhy uhlí. Nic ses nenaučil!" "Jednu důležitou věc jsem se přece jen naučil, pane vedoucí." "Kterou?" "Že jedna tuna má osm set kilo."

V účtárně: "Ve výplatě jsem měl o dvě stě korun méně!" "Posledně jsem vám dal o dvě stě korun více, proč jste tehdy mlčel a teď si stěžujete?" "Jedna chyba se omluvit dá, ale tohle už je druhá!"

V prádelně se rozčiluje zákaznice: "Prosím vás, co jste mi udělal s tím prádlem?" "Ale paní, vždyť ty krajky jsou krásně čisté a celé září jako nové!" "Jaké krajky? To bylo prostěradlo!"

Nezbedův humor 6

O BOLESTI

Jedno vím jistě, **nejde srovnávat jednu bolest s druhou,** trápení jednoho a druhého. Někdo má již v genech, že víc vydrží, jiný je citlivý a rychleji ho něco přemůže.

Prožila jsem ošklivých osm měsíců depresí. Zjistila jsem, že vysvětlovat někomu, kdo to nikdy nezažil, co jsou to deprese a jak při nich člověk trpí, je jak popisovat auto tomu, kdo ho nikdy neviděl – neví, co jsou to kola, jak vypadá motor.

Ačkoli si vážím každé pomoci, všech telefonátů, doprovázení či návštěv, uvědomila jsem si, že své utrpení nese člověk sám, nemůže kousek té bolesti předat někomu jinému. Velikánská samota, ta největší, bude asi v okamžiku smrti. Někdy má člověk dojem, že ho opustil i Bůh. Bůh Otec možná nepotřeboval Ježíšovo utrpení, jeho krev, ale my ano. Můžeme s ním prožívat pocení krve v Getsemanech, korunování trním i křížovou cestu. V naději, že přijde Vzkříšení.

Poznala jsem příšernou úzkost a tíseň deprese, bolest neplodné ženy, která přes všechny rozumové argumenty touží být sama matkou. I přes přijetí situace cítím, že každý kočárek a každé těhotenské břicho mi budou působit bolest – jako když do člověka bodají. Jak velká je bolest matky, která ztratila dítě, jaká je bolest člověka umírajícího na rakovinu? Kolik trápení si prožije člověk, kterého opustí partner, jehož miloval? Jak moc zasáhne člověka smrt rodičů? Co prožívá ten, kdo je celý život na vozíku, co člověk nevidomý? Jak moc bolí stáří – pomalé ochabování smyslů, ztráta paměti, odkázanost na druhé? Jak velká je únava mámy pěti dětí při třetí probdělé noci? Co cítí máma, jejíž syn jde do války? Jak velké zranění prožije znásilněná žena? Co cítí nechtěné dítě, kterému denně dávají najevo, že by bylo lepší, kdyby nebylo? Jak moc někdy bolí porod? Kolik slz vypláče máma, jejíž dítě fetuje nebo je ve vězení či se už potřetí rozvedlo? Kolik asi musí unést mladý kněz, když je sám na venkovské faře? Jak moc bolí to, když vás vyženou z vaší vlasti a vy jste vyděděncem? Jak se asi cítí bezdomovci mezi námi "normálními"? Jaké zklamání prožívají závislí, když znova a znova do svých závislostí upadají?

Ludmila Křivancová Papiňák

O TICHU

Ticho jako prázdnota beze slov. Přijde chvíle, kdy už je všechno řečeno. Na rodinné oslavě poté, co se převyprávěly vtipy, každý přispěl svojí troškou do mlýna o tom, co prožil. Mluvílo se spíše nezávazně, nikdo si nechce nikoho pustit k tělu, všichni vědí, že jsou tématá, o kterých se nemluví. Je to ticho vyčerpané, ticho unavené, prázdné.

Dobře znám i ticho dusné a dusivé. Ticho, které je k neunesení zvláště v partnerském vztahu. Ta neochota a nechť komunikovat. Takové ticho zabíjí, drtí. Ticho, kdy má člověk chuť křičet, trhat. Je to ticho před bouřkou. Není pravda, že problémy vyhníjí. Jsou chvíle, kdy by se mělo mluvit – a mlčí se, a chvíle, kdy by se mělo mlčet – a mluví se. Kéž bychom nikdy svým mlčením druhé nedrtili, kéž bychom našli odvalu k vysvětlování, k přijetí, k vyslechnutí. Mít odvahu pochopit, a když nechápeme, tak třeba jen pohladit a pochovat. Tato ticha ve svém životě nechceme, protože nás izolují do samoty.

Je také ticho pokojné a blahodárné – když konečně po dni plném hluku spočineme, děti spí. Ticho lesa, ticho modlitby. Ticho, které léčí, proměňuje, kterého se nemůžeme nabažit. Ticho spočinutí.

A ještě ticho, kterého se lidé bojí. Proto ta sluchátka pořád na uších, proto mobily a počítače, které vytvářejí hluk, hudba, která ohlušuje, abych nemusel přemýšlet. Je to ticho, ve kterém jsou otázky. Kam jdu? Proč právě tohle dělám? Má to smysl? Ticho, které mě dostane, ve kterém i pláču. Ticho, které potřebuju, ale bráním se mu, jde z něj strach. Ale i tohle ticho by mělo mít v mém životě místo. Ticho, které klade otázky, které mě chce někam posunout, které mi dovoluje se zastavit, přemýšlet.

Ludmila Křivancová Papiňák

V opravdovém vztahu s Bohem při modlitbě to není Bůh, kdo slyší, o co je žádán, ale ten, kdo Boha prosí a stále pokračuje v modlitbě, až se stane tím, kdo slyší, co Bůh chce.

Soren Kierkegaard

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA FARNOSTI SLAVIČÍN

KDY: V SOBOTU 11. 3. 2023

KDE: KOSTEL SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE SLAVIČÍN

PŘEDNÁŠEJÍCÍ: MONS. VOJTĚCH ŠÍMA

PROGRAM: 13.00 – PRVNÍ PŘEDNÁŠKA

PŘESTÁVKA – CHARITA SLAVIČÍN

14.30 – DRUHÁ PŘEDNÁŠKA

PŘESTÁVKA – CHARITA SLAVIČÍN

**16.00 – MODLITBY CHVAL + PŘÍLEŽITOST KE
SVÁTOSTI SMÍŘENÍ**

17.00 – MŠE SVATÁ

Výstavba kaple Sv. Ducha ve Slavičíně-Hrádku

V úvodu bychom chtěli mnohokrát poděkovat všem příznivcům, kteří se zaslouhují o to, že v budování kaple můžeme pokračovat. Jedná se o finanční podporu farníků, města, firem a dokonce i příznivců, kteří díky krátkému zveřejnění v televizním vysílání „Regionu Brno“ nebo „Křesťanském magazínu“ nás podporují, i když bydlí mimo náš region.

Krásným povzbuzením se pro nás stala krátká návštěva pana biskupa Mons. Josefa Nuzíka v měsíci říjnu, který ocenil naši snahu. Máme naději, pokud vše dobře dopadne, že by se mohlo uskutečnit další setkání s panem biskupem Mons. Josefem Nuzíkem na jaře letošního roku a při této příležitosti požehnání zvonu a hlavních vchodových dveří ke kapli.

Na základě podpory, které se nám dostává, můžeme pokračovat v plánování prací uvnitř kaple, např. zhotovení interiérových dveří, hydro a tepelné izolace podlah, topení atd. Díky sponzorům, kteří se přihlásili na konkrétní účel, jsou zadány práce na obraz Svatého Ducha, mramorové konsekrační destičky pro kapli, zhotovení 2 křížů s korpusem Ježíše Krista a Panny Marie s Jezulátkem.

Abychom mohli ve stejném duchu pokračovat, obracíme se na Vás s prosbou mimo jiné o sponzorské financování konkrétního prvku uvnitř kaple, ať se již jedná o jednotlivá „Zastavení Křížové cesty“, dvířek svatostánku, sanitárního zařízení, svítidel atp. Uvádíme číslo účtu, na který je možno prostředky zaslat, ev. zatelefonovat přímo členům spolku pro výstavbu kaple. Doklad pro daňové účely vystavíme. Věříme, že s Vaší a Boží pomocí se nám dílo podaří opět posouvat dál, za což jsme velmi vděční.

Číslo běžného účtu : 245743398/0300, v.s. rodné číslo
Číslo tel. 775 709 773

Mudráková Vlasta a spol.

ZPRÁVA O HOSPODAŘENÍ FARNOSTI SLAVIČÍN

1.1. 2022 - 31. 12. 2022

Zůstatek z loňského roku: 1 473 511,45 Kč

Hospodaření v r. 2022

Příjmy celkem: 1 711 046 Kč

Výdaje celkem: 2 048 279,17 Kč

Rozdíl příjmů a výdajů: -337 233,17 Kč

Příjmy ke 31. 12. 2022 - rozpis:

Sbírky: 1 186 231 Kč

Přijaté dary: 292 105 Kč

Dotace: Město Slavičín (na osvětlení kostela) 60 000 Kč

Příspěvek na kúrovcovou kalamitu: 41 400 Kč

Prodej dřeva: 66 057 Kč

P. Marian Dej: 36 000 Kč,

Nájemné: 29 253 Kč

Výdaje ke 31. 12. 2022 - rozpis:

Spotřeba elektřiny: 73 231,56 Kč

Spotřeba plynu: 108 425,51 Kč

Spotřeba vody: 20 466 Kč

Notebook: 18 594 Kč

Digitální varhany: 18 450 Kč

Digitální číselník - Bohuslavice: 8 630 Kč

Oltář - Bohuslavice: 39 856 Kč

Drobné nákupy (tiskoviny, bohoslužebné, katechetické, kancelářské a ostatní):

113 895,27 Kč

Oprava kaple v Bohuslavicích: 754 643,07 Kč

Osvětlení v kostele ve Slavičíně: 149 429,24 Kč

Oprava zařízení pro pohon zvonů: 10 372 Kč

Ostatní služby, daně a poplatky: 121 696,52 Kč

Společné aktivity AO: 74 900 Kč

Mzdový fond (30% HČ v r. 2021): 136 589 Kč

Pojistný fond: 5 000 Kč

Odvod účelových sbírek na AO: 277 428 Kč

Odvod sbírky na pomoc Ukrajině: 87 777 Kč

Odvod darů: 28 896 Kč

Zůstatek ke dni 31. 12. 2022: 1 136 278,28 Kč

(z toho: 12 350 Kč v pokladně, na účtu: 1 123 928,28Kč)

Když se začínáme modlit, máme dojem, že se chápeme iniciativy. Modlitba je však vždycky Boží iniciativou v nás.
Jan Pavel II.

Křty

Sára Malovaná
Gréta Pekařová
Vojta Šácha
David Ščuglík

Svatby

Adam Šústek a Petra Šimčíková

Pohřby

8.12. Vlasta Silbrníková, 1923, Divnice
19.12. Ing. Vladimír Mark, 1952, Slavičín
23.12. Jana Pindáková, 1939, Bohuslavice
29.12. Otilie Bartlová, 1931, Loučka
30.12. Jarmila Janošíková, 1934, Rokytnice
4.1. Marie Mikšíková, 1939, Slavičín
11.1. Ludmila Výduchová, 1928, Lipová
13.1. Miroslav Bača, 1935, Petrůvka
16.1. Ludmila Boráková, 1962, Slavičín
19.1. Filip Cekiera, 2023, Rokytnice
27.01. Marie Remešová, 1936, Slavičín
28.1. Josef Chmelík, 1953, Slavičín
1.2. Jolana Labáková, 1937, Hrádek
2.2. Anna Šoukalová, 1932, Lipová

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.) Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem. **Svátost nemocných** udělujeme po individuální domluvě. Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): 739 245 911
Mons. P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz
Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

PRÁVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin
9.15 hodin
11.00 hodin
PO, ST, PÁ 18.00 hodin
ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

18.2. - 24.2. Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská, Habancová
25.2. - 3.3. Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Goňová, Kovaříková, Pfeiferová
4.3. - 10.3. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová
11.3. - 17.3. Bohuslavice
18.3. - 24.3. Hrádek 3
25.3. - 31.3. Rokytnice
1.4. - 7.4. Chovančíková, Machů, Humpolová st., Humpolová ml., Studenková, Adámková
8.4. - 14.4. Rudimov
15.4. - 21.4. Petrůvka

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

Citáty o modlitbě v rámečcích ve spodní části stránek jsou převzaty z knihy Guy Gilberta Srdcem k srdci. Jen na straně 7 je text z knihy Bruna Ferrera Požehnaní pro duši.

ROZPIS POBOŽNOSTÍ KŘÍŽOVÉ CESTY NA POSTNÍ DOBU 2023

24.2. Modlitby matek – Večeřadlo
26.2. Křížová cesta venku
(sraz v 14.50 hod. u prvního zastavení na staré "nevšovské")
3.3. Charita
10.3. Manželé
17.3. Muži
24.3. Farní rada
31.3. Děti
7.4. Křížová cesta venku
(sraz v 10 hod. u prvního zastavení na staré "nevšovské")

Pobožnosti křížové cesty budou bít také každou neděli v 15 hodin v kostele.

26.2. 1. neděle postní (Mt 4, 1-11)
5.3. 2. neděle postní (Mt 17, 1-9)
7.3. sv. Perpetua a Felicity (Mt 23, 1-12)
8.3. sv. Jan z Boha (Mt 20, 17-28)
9.3. sv. Františka Římská (Lk 16, 19-31)
12.3. 3. neděle postní (Jan 4, 5-42)
17.3. sv. Patrik (Mk 12, 28b-34))
18.3. sv. Cyril Jeruzalémský (Lk 18, 9-14)
19.3. 4. neděle postní (Jan 9, 1-41)
sv. Josefa, snoubence Panny Marie
24.3. sv. Kateřina Švédská (Jan 7, 1-2.10.25-30)
25.3. Slavnost Zvěstování Páně (Lk 1, 26-38)
Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti
26.3. 5. neděle postní (Jan 11, 1-45)
2.4. Květná neděle (Mt 26, 14-27.66)
3.4. Pondělí Svatého týdne (Jan 12, 1-11)
4.4. Úterý Svatého týdne (Jan 13, 21-33.36-38)
5.4. Středa Svatého týdne (Mt 26, 14-25)
6.4. Zelený čtvrtek (Jan 13, 1-15)
7.4. Velký Pátek – Památka umučení Páně (Jan 18, 1-19,42)
Novéna k Božímu milosrdenství (15. -23.4.)
8.4. Bílá sobota
9.4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně (Jan 20, 1-9)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 400 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další číslo vyjde 9.4.2023 na Slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Uzávěrka bude v neděli 26.3.2023. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!